

LIBERATION

VOLUME XLII NO. 3 | PUBLISHED BY THE NATIONAL DEMOCRATIC FRONT OF THE PHILIPPINES | AUGUST 2025

ABOUT THE COVER

Artists of Armas-Southern Tagalog's "Buhay Gerilya" artwork aptly illustrates this issue's articles, which tackle the life of the red fighters of the New People's Army as they face its three-pronged, interconnected tasks in the countryside: waging armed struggle, implementing agrarian revolution and building revolutionary people's organizations and organs of political power under the guidance of the Communist Party of the Philippines. Fulltime guerrillas are joined by the regular inflow of activists and Party cadres from urban centers who want to live the guerrillas' life with the masses. Armed with their experience in the countryside, those from the urban centers go back to their work more inspired and energized or eventually join the people's army.

Graphics, Artwork, and Illustrations:

Miguel Liwanag, Julia Makabayan, Cassandra Bigwas, Miguel Esteban, ARMAS-Southern Tagalog

Layout:

Bernadette Rojo

Cover artwork:

ARMAS-TK

The NDFP is the revolutionary united front organization of the Filipino people fighting for national freedom and for the democratic rights of the people. Established on April 24, 1973, the NDFP seeks to develop and coordinate all progressive classes, sectors and forces in the Filipino people's struggle to end the rule of US imperialism and its local allies, and attain national and social liberation.

liberation.ndfp.info

LIBERATION

is the official publication of the NDFP

1 **EDITORIAL: AN IMPOVERISHED NATION BREEDS REVOLUTIONARIES** *Statement of Elias Dimasupil, Secretary General, NDFP*

3 **REVOLUTION WEAVES TOGETHER THE LIVES OF TWO UNCONVENTIONAL WOMEN** *by Mia Andres*

5 **FROM SELF-CARE TO SOLIDARITY: RESISTING INDIVIDUALISM AMID IMPERIALIST IDEOLOGICAL OFFENSIVE** *ni Mia Andres*

8 **COOL MAGING H** *ni Jose Simon*

11 **BUHAY SA KANAYUNAN, PANG-GOLDEN AGE RIN** *ni Barry Asedillo*

14 **KWENTONG FIRST TIME** *ni Julia Makabayan (ARMAS - Parts Bagani)*

17 **REVOLUTIONARY STEM STUDENTS TAKE PART IN THE RECTIFICATION MOVEMENT** *by Ka Nunat (LAB)*

18 **MASA, KASAMA, AT LANGGAM** *ni Mia Andres*

20 **KWENTONG KILWAS: ISANG TRICYCLE LANG** *ni Jose Simon*

22 **KWENTONG FIRST TIME KOMIKS** *ni Julia Makabayan (ARMAS - Parts Bagani)*

EDITORIAL

AN IMPOVERISHED NATION BREEDS REVOLUTIONARIES

Elias Dimasupil, Secretary General, NDFP

Halfway through its term, the US-Marcos puppet-fascist regime plods on with its Ambisyon Natin 2040 with nothing to show but grinding poverty, starvation wages, endless oil price hikes, landlessness, continued destruction of the environment and unaddressed services for victims of calamities. Its pompous statements of economic development are “full of sound and fury signifying nothing” but unmitigated corruption and plunder.

But not to be outdone, the regime has also set its sight on surpassing the record of the previous Duterte regime in “counterinsurgency” and repression by recently unveiling a National Action Plan now couched in civility—peace, unity and development. This NAP-UPD (National Action Plan-Unity, Peace and Development) for 2025-2028 though an extension of Duterte’s infamously repressive “whole of nation approach” promises more in crushing the revolutionary movement.

Insidious tactics of weaponizing the laws, military-controlled local peace talks, instigating fake surrenderers, blatant disinformation, deceptive amnesty offers, red baiting, red tagging, fake organizations, harassments, surveillance, abductions, killings or massacres, intensified militarization and bombing of the countryside, and giving increased powers to the notorious NTF-ELCAC are ever present in the current regime’s counter-revolutionary plan.

It ups the ante by specifically focusing on schools, youth, teachers, mass media and social media in its attempt to manipulate the rising tide of legitimate protest and revise history, in its bid “to dominate the information environment.”

As has been obvious from the start, Marcos Jr’s plan for “unity, peace and development” is a spawn of the US imperialist design for world hegemony. The fascist puppet

regime claims “unity” in its bid to unite the ruling class to harness the whole might of the reactionary bureaucracy and military against the people. It shamelessly spouts “peace” while exposing the whole nation to the dangers of war and unpeace in giving the US a launching pad for war in Asia by allowing US bases and missiles in Philippines soil. It mouths “development” with its neoliberal and zero tariff policy opening the nation’s people and resources to even more plunder by imperialist big business and local bureaucrat capitalists.

But NAP-UPD’s distinctive mark is the regime’s boast that a sizeable number of targeted areas including peasant villages, schools, factories and urban poor communities when declared “cleared” shall be so “capacitated” (read: hamletted, controlled, manipulated) that no revolutionaries can ever return to their former base. Indeed, such is another stellar claim that has shamed every puppet-fascist regime as the revolutionary movement persevered and persisted despite monumental odds for over half a century now. It is the Philippine crises—the state of the nation—that breed revolutionaries. No amount of wars of repression can stifle a revolution. The people will always get back on their feet.

The people’s democratic revolution shall live from generation to generation. Today’s revolutionaries continue to learn from those before them and from their own experiences. As the movement undergoes its rectification process, the revolutionaries steel their fighting spirit, deepen their understanding of Philippine society, get closer to the basic masses, expand and consolidate their organizations, be good at united front tactics, and march forth.

Revolutionaries continue to persevere in leading the people in their struggle for genuine agrarian reform, democratic rights, and independence from US imperialism which even now is pushing the Philippines to the abyss of war. Indeed what the NAP-UPD faces is a formidable challenge not only from revolutionaries but more so from the broad masses of the Filipino people who daily become victims of poverty and repression. As long as the puppet-fascist regime continues to serve its US-imperialist masters and its ruling class cohorts, NAP-UPD shall reap not only the disgust and anger of an already impoverished nation, but people rising to their own liberation. **LIB**

First published on July 28, 2025 on the Liberation website.

Artwork: ARMAS-TK

REVOLUTION WEAVES TOGETHER THE LIVES OF TWO UNCONVENTIONAL WOMEN

by Mia Andres

(The details of Binukot Elma “Dalama” Villaron’s story were culled mainly from the documentation of UP-Mindanao professor M.A. Bañez published in the 1990s as told by Luisa Posa Dominado. Both Dalama and Dominado were red fighters of the New People’s Army during Martial Law—Ed).

Many stories have been told about Elma “Dalama” Villaron as a binukot turned revolutionary warrior. But it is through the eyes of a fellow red fighter, a Marxist thinker, and a trusted friend, Luisa “Luining” Posa Dominado, that her transformation is fully understood. This story didn’t even end with the binukot’s death as the storyteller herself has a remarkable revolutionary journey. Several decades later, Luining, as her friends and comrades call her, will become a victim of the state’s enforced disappearance.

It was Dalama’s father Mal-am Sardin, who decided that she would become a binukot. In Panay Tumandok tradition, the fairest daughter is chosen to be the family’s binukot—secluded from early childhood, exempted from manual labor, and hidden from the outside world. She is taught embroidery and chanting the sugidanon—a form of oral literature—and becomes a vessel of the community’s memory. Dalama was one such vessel, kept apart, her role is to preserve tradition, to sit still, and to embody grace.

Keeping a binukot was a status symbol of a family’s relative affluence, since it meant not only keeping an otherwise useful hand away from the fields but additional hands removed from production to take care of the binukot’s requirements for her upkeep such as fetching water for her bath and assisting her basic necessities.

Thus, she would command a higher bride price because any family who sought her hand in marriage had to prove they had the means to maintain her status. Having a binukot wife itself also spoke of affluence for the family involved.

But the world outside is not still.

Binukot as a dying tradition

According to Luining, more than anything else, it was the intensifying economic crisis of the 1960s that pushed the

tradition of keeping a binukot among the Tumandok to the brink of extinction. It became impractical for families to maintain a binukot when they no longer had surplus harvests from the kaingin and poverty required every hand available for production to pitch in.

For Dalama, it was compounded by her father’s imprisonment after he led a clan war, panambi, against the Akeanon (indigenous people of Aklan who shared a common mountain boundary). With fewer hands to work in their kaingin, Dalama’s family accepted her decision to cease to be a binukot. She was 15 years old then.

Two women warriors meet

Luining recounted that at the age of 17, in 1971, Dalama attended a school set up by the New People’s Army near their residence in Aglupacan, Tapaz, Capiz. There, she learned basic math, reading, and writing. Alongside these skills, socio-political issues were also discussed in the school—planting the seeds of her political awakening.

The next year, 1972, dictator Ferdinand E. Marcos Sr declared martial law. Luining was among the many activists who went underground. Meanwhile, Dalama during this time was already helping the NPA unit in their community. In 1977, Luining and Dalama met, both as NPA members. They were assigned to the same unit, four of them women—Luining the only lowlander. Luining and Dalama were then both 22 years old.

Luining saw Dalama’s compassion for people, even to those different from her. At that time, women in the NPA were assigned to camp duty. But they insisted they be allowed to join their male comrades in the mobile

units. In keeping with the NPA's methods of work to merge their lives with the masses, they refrained from wearing slippers because the indigenous people walked barefoot. Luing, coming from the city, complained that her soles hurt from the sharp stones and thorns along the trails. She insisted on wearing slippers. Her two companions would discourage her but Dalama would explain to them that Luing's soles did not have the same thick calluses as theirs and that they should show more compassion.

But it was not only compassion that made her a “fearless red fighter”, a common description among her male comrades. She was also good in military work and would become Ka Randa, one of the few women commanders to lead an NPA unit. She became skilled in conducting tactical offensives. As CO, she carried a browning automatic rifle (BAR)—commonly issued to male fighters because of its weight of 30 kilos—earning her moniker BAR woman.

Dalama's openness also led her to improve her writing and reading comprehension skills, which Luing helped her with. Luing described Dalama as a diligent and enthusiastic student. Dalama tirelessly copied the whole Mao's Red Book into her notebook to practice her writing. Dalama would later become an instructor of Party courses, and led Marxist-Leninist-Maoist educational discussions. Luing recalled their good tandem in teaching dialectical materialism. Luing would provide the theoretical discussion while Dalama would elaborate the theory by using illustrative examples. Explaining the concept of universality and particularity, Dalama would use the analogy of the Pan-ay River and its tributaries.

Carrying out the Party's line in organizing among the tribes, Dalama negotiated peace agreements between communities of Pan-ayanons and Akeanons to end the long history of clan wars. She convinced them to unite against a common, bigger enemy—the three-headed monster of feudalism, bureaucrat capitalism, and imperialism.

It was the time when the anti-feudal campaign succeeded in raising the wage of agricultural workers who took on work as seasonal harvesters. From 1/10 of the coffee bean harvest and 1/8 of rice grains harvested, the organized peasants, with the help of the NPA of Panay, were able to raise their harvest shares to 1/8 of coffee produce and 1/6 of palay (unhusked rice grains).

With revolutionary determination to learn more and to share the experiences she had gained with more revolutionary forces, Dalama bravely accepted the task of leading an NPA unit to a newly opened guerrilla front at the other side of the province, far from her family and

home, with a culture totally different from hers and no indigenous people aside from her.

Mother-warrior

Dalama suffered from the dilemma of motherhood—that of often longing to be with her children while living fulltime in the guerrilla front. But, with the movement's increasing success in recruitment and in accumulating firearms and ammunition, the morale of the comrades were high, and these helped ease her motherly longing.

But Dalama would often tell Luing of her problems with her husband, children, and in-laws. She wanted to spend more time with her children but could not get them from her urban-based middle-class in-laws. Aside from being poor, her family came from the most remote areas of the mountains that even indigenous people from the lower reaches of the mountains could not easily access. The in-laws also disapproved of the children visiting her in the countryside worrying about their safety. They suggested she choose between being with her children and giving up the armed revolution. Of course, it was clear what path she chose.

Her relationship with husband Baran was not also easy because of differences in their upbringing and culture. Luing had to mediate between the two whenever they had problems. Luing said Dalama complained that Baran would readily accept an explanation if it came from her, even if it is same idea that Dalama was communicating.

Women warriors face the enemy

Dalama was only 32 when she was killed in a firefight in Maayon, Capiz. It was in 1987, a time when the NPA had started its wrong line of military adventurism—and guerrilla fighters were overstretched from one tactical offensive to the next—resulting in many casualties in military offensives.

“If Dalama were alive today, she would have made a significant contribution to the Second Rectification movement,” was Luing's closing narrative.

If Dalama was the BAR woman, Luing was Kumander Pusa. She earned the moniker for her ability to slip out

of prison. At 17 years old, she was arrested with a group of student activists in Capiz, six months after Martial Law was declared, only to escape from prison within two days.

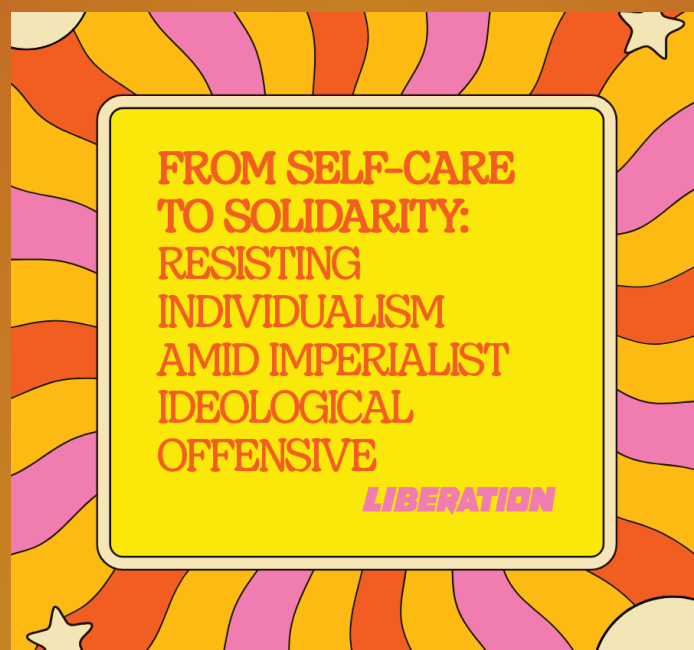
Four years later, in 1977, she was captured in a firefight in Hamtic, Antique. And, for the second time, Luing escaped from prison—this time with Tomas Dominado whom she married in prison five months before. After this, she joined Dalama in an NPA unit. Two months later, she was captured, and again joined eight other political detainees in a well-planned escape in 1980.

Martial Law had been officially over when Luing was arrested and imprisoned for the fourth and last time, under the Corazon Aquino Regime. She was released in 1993 after two years of detention. Unable now to go back to the armed struggle due to health complications acquired from her long years in detention, she became a leader of the legal organization Kapatid to advocate for the rights of political prisoners.

On April 12, 2007, under the Arroyo regime, Luing and fellow activist Nilo Arado were abducted by armed men in Oton, Iloilo. Their driver was shot in the neck and left for dead but Luing and Nilo were taken by the armed men and have been missing since. Their disappearance is among the numerous cases of enforced disappearances in the country.

Despite the passage of time, Luing and Dalama's legacies endure as symbols of women's unwavering commitment to social justice and the revolution. **LB**

First published on June 23, 2025 on the Liberation website.

by Mia Andres

In recent years, self-care has become a cultural touchstone, made viral especially in social media. It is hailed alternately as a remedy for burnout, a protest against capitalism, and a necessary practice in a world of chronic crisis. But as imperialist powers double down on exploitation and war, and as the world face ecological collapse, displacement, militarism, and deepening inequality, a critical question must be asked: Can care exist without community and can liberation be found in the individual alone?

Self-Care: Resistance or Co-optation?

The origins of self-care are radical. The Black Panther Party in the 70s organized health clinics as acts of self-determination. Expanding on this idea, Audre Lorde, writer and civil rights activists, wrote about self-care as “an act of political warfare” for Black women navigating a hostile world. In these contexts, self-care was never selfish—it was survival in the service of collective struggle. Today, however, self-care is largely individual pampering. It has become commodified. The wellness industry—worth over trillions—sells luxury over liberation. Rest becomes exclusionary, a privilege for the few. Healing becomes marketable. “Boundaries” become walls that sever us from mutual responsibility, from “pakikipag-kapwa tao” or concern for others especially the poor.

While rest and healing are essential, they are not ends in themselves. Self-care detached from community care risks becoming self-indulgence that leaves this oppressive and exploitative system unchanged.

The rise of Individualism as imperialist cultural offensive

Imperialism—capitalism’s most aggressive and inhumane phase—has successfully reshaped how we understand ourselves and our place in the world. As said by Juliet De Lima at the International League of Peoples Struggle (ILPS), “Its (imperialism’s) cultural themes, messages, and symbols are constantly produced and disseminated by the most technologically powerful media systems that the world has ever known: print, broadcast/cinema, and Internet/multimedia systems that encompass practically the whole world, 24/7 in real time, and with the capacity to manufacture so-called realities that fit the goals of imperialist domination.”

It sells us the illusion of personal responsibility over superstructure accountability. We are told we are free, that we are the architects of our own success or failure. If you’re poor, you’re lazy. If you’re tired, you need a better planner. If you’re burned out, just do more yoga.

This individualism isn’t accidental. It’s an imperialist cultural offensive that demands the dismantling of collective power. While bombs are dropped in Gaza, resource extraction accelerates and debt traps are tightened in the neocolonies through institutions like the IMF and World Bank, the people most affected are told to focus on themselves. Don’t listen or read news. The language of “self-improvement” has become a fender against solidarity.

De Lima explains, “The most debilitating long-term effect of this cultural offensive is in creating obstacles—big and small—towards the development of revolutionary or socialist class consciousness among the workers and other toiling masses, and towards a militant national and democratic consciousness among oppressed peoples. If not countered and eventually defeated, such a cultural offensive will produce a slew of petty-bourgeois subcultures that will numb the masses of working people.”

Counterculture: Reclaiming Collective Responsibility

Community care or collective care is the counterweight to individual self-care, more so in the context of resistance and revolution. It asks: Who ensures no one is left behind? This kind of care is grounded in community support systems, solidarity, liberation, and a refusal to normalize individualist thinking.

We’ve seen its power in moments of crisis. In times of crises, when states failed to provide even the most basic support, grassroots networks and revolutionary movements sprang up to deliver food, medicine, and emotional support. In war zones, occupied territories, and climate-ravaged regions, it is communities—not governments or corporations—that are keeping people alive.

Counterculture should be building a culture of kindness and resistance that challenges the systems that seek to isolate us. It means rejecting the idea that we must choose between caring for ourselves and serving others.

Toward a Revolutionary culture

From Filipino workers demanding just wages and decent working conditions to peasants asserting their right to land, and indigenous peoples defending their ancestral territories—the fight for collective survival rages on in the face of relentless repression and exploitation. Their courage reminds us that resistance is not a choice, but a necessity. And amid these struggles, we care for ourselves not to escape, but to endure—to keep rising, organizing, and fighting for a future where dignity, justice, and liberation are no longer dreams, but realities—a future we all deserve. **LIB**

First published on August 30, 2025 on the Liberation website.

SOLIDARITY IS THE HIGHEST FORM OF SELF-CARE
#CollectiveCare

Point 9 of the NDFP 12-point program: Promote a national and progressive people's culture.

from the Illustrations of Hope collection

Artwork: Julia Makabayan (ARMAS - Parts Bagani)

COOL MAGING H *ni Jose Simon*

June 26, 2024 nang mag-landing si Ka Sam sa kampuhan ng NPA sa isang rehiyon sa Luzon. Dalawa ang sumalubong sa kanya:

Una, ang ulam na dinuguan na padala ng masa sa baryo kasi may nag-birthday.

Ikalawa, ang kwentong nagbanta raw ang AFP na hanggang sa June 30 na lang ang mga NPA sa naturang rehiyon. “O, paano na itong mag-iintegrate, may apat na araw na lang?” pabirong sabi sa kanya ng mga kasama.

At heto na nga, 2025 na. Lumipas na ang isang taon at obviously, dahil nakapag-kwento pa si Ka Sam ibig sabihin naka-survive siya; at hindi lang siya kundi pati ang yunit niya. Seven months tumagal sa kanayunan ang 22 year-old na si Ka Sam bago bumalik sa syudad. Ngayon, handa na siyang bumalik muli sa kanayunan, sa hukbong bayan. Ito naman kasi ang pinangarap niyang buhay.

Exciting sa CS

Kaiba rin itong si Ka Sam, eh. Bago pa man siya naging aktibista, bago pa siya naging member ng revolutionary underground organization ay pangarap na niyang maging NPA. Walang epekto ang red-tagging ng AFP at ng NTF-ELCAC kay Ka Sam. Mas bilib siya kay Ka Roger Rosal na napanood niya sa isang video documentary na gawa ng journalist na si Ed Lingao.

“Na-humanize sa akin ang buhay ng mga NPA. Wala naman akong nakikitang mali sa buhay nila, wala akong maisip na mali,” sabi ni Ka Sam. Tapos napanood pa niya at napahanga rin kay Ka Kathryn na spokesperson ng Southern Tagalog NPA.

Malamang, kahit hindi aminin ni Ka Sam, naging impluwensiya niya rin ang lolo niyang NPA. Kahit pa sabihing minsan niya lang itong nakita at medyo may tampo ang tatay niya rito “dahil absentee father.” Isa raw sa mga naunang NPA sa Mindanao ang kanyang lolo, pero yun lang ang alam niya tungkol dito.

Noong na organize na si Ka Sam, na-reinforce pa ang pangarap niyang mag-NPA dahil sa lagi rin itong laman ng usapan sa kanyang collective. “Para sa akin, di lang justified ang armed struggle dahil sa kalagayan ng lipunan pero exciting din sa CS at cool maging H,” tatawa-tawang sinabi ni Ka Sam. Sabi nga ng ka-collective ni Ka Sam, malakas ang sense of adventure nito.

Pero may mental strain

But wait, hindi tungkol sa kamatayan ang mental strain ni Ka Sam. Di raw siya takot mamatay. “Nung time na papasok ako sa kampo, may balita na may mga dating kasamang bumalik. Mental strain ito sa akin. Alam ko mahirap ang buhay doon. What if... baka maging ganito ang choice ko, bumalik at makapaminsala,” sabi ni Ka Sam.

Kung pinasalubungan si Ka Sam ng dinuguan at lumang joke ng AFP pagdating niya sa kampo, pinasalubungan naman niya ang political instructor (PI) ng hukbo ng bagahe niya—ang takot na baka bumaliktad siya at magturo pag nahuli ng kaaway.

Nagpaliwanag ang PI nila Ka Sam at may ipinabasang open letter ni Maria (di niya maalala ang family name) para sa mga militar pero batay sa naalala ni Ka Sam sinagot raw ni Maria ang ipinagyayabang ng AFP na sakripisyo nila para mapuksa ang mga rebelde, sukdulang maglaga raw sila ng bato para may makain. Bato? Nakakatawa. Sa sulat, sinagot ito ni Maria na ang hukbo ay nagmamalaki na hindi sila umaabot sa ganitong sitwasyon dahil hindi sila pinababayaan ng masa. Ito ang hindi maalis sa isip ni Ka Sam. (*Sinubukan hanapin ang kopya ng parehong pahayag pero walang mahanap na kopya—Ed.*)

Unti-unting magiging konkreto kay Ka Sam ang sinabing ito ng kanilang PI sa loob ng pitong buwang makakasama niya ang hukbong bayan at ang masa.

Akala lang

Kung kakaiba ang pangarap sa buhay ni Ka Sam, hindi naman kakaiba ang mga personal na danas niya sa mga iba pang taga-lungsod na first-time pumunta sa CS. Gaya ng iba, hindi rin na-imagine ni Ka Sam ang itsura ng “kampo” ng NPA, ang tindi ng lakaran, ang klase ng terrain—lupa, ilog, batuhan, putik. Alam niya lang na mahirap ang buhay ng hukbo.

“Sa imagination ko, ang base o kampo ay nasa flat land with semi-permanent structures gaya ng school, although humahalo din ito sa alam kong mobile ang hukbo. Pag dating ko sa loob, nasa slope ng bundok ang pwesto namin, wala akong makitang flat ground. Ito na pala yun.”

Nalula si Ka Sam sa dami ng bundok na inakyat nila “though di naman ganoon ka-steep”, maraming lakaran, “talagang grabe ang putik, parang clay.” Pinag-baon naman si Ka Sam ng bota pero hindi niya rin ito nagamit dahil wala namang naka-bota sa mga hukbo. Iniiwasan kasi nilang mag-iwan ng bakas sa daan.

Dito na-realize ni Ka Sam ang kahinaan niya sa paghahanda physically, “naging lax ako, masyadong naging confident na kakayanin ko,” sabi niya. Sa loob ng pitong buwan, unti-unting magkakalaman ang “cool na hukbo” ni Ka Sam ng pagpapahalaga hindi lang sa disiplina sa trabaho, kundi pati sa physical at mental health. “Pati na rin pagpapaunlad ng pasensya.”

Ito ang totoo

Matindi ang Focused Military Operation (FMO) at Retooled Community Support Program (RCSP) na “counterinsurgency” program ng AFP.

“Hindi talaga ako pinapasama sa mga tactical offensives (TO). Biro nila mag-fulltime raw muna ako. Kailangan ko rin daw bumilis sa paglalakad. Bumilis naman sa loob ng pitong buwan pero hirap talaga ako sa tsinelas, lalo na sa klase ng lupa doon,” kwento ni Ka Sam.

“Pero may isang pagkakataon na may 12 formations ng kaaway sa palibot namin. Kita na nila kami pero nakapag-maniobra na kami bago sila nakarating. Buti na lang naipaabot agad ng masa,” dagdag ni Ka Sam. Maagang nagising ang masa nung araw na iyon dahil dadalo sila sa mobilisasyon. Talagang napasabak sa lakaran si Ka Sam, halos ilang araw din silang inaabot ng 14 hours ang lakad dahil papalit-palit ng pwesto.

“Minsan naman kailangan naming magmaniobra dahil sa presence ng kaaway. Halos buong araw kaming di kumain. Pero sa pagitan ng mga blocking, nakakasingit ang masa para mag-abot ng biscuit kaya hindi naman kami talaga nagutom. Spoiled nga kami sa masa. After nga nang mahabang maniobrang ito, adobo ang ipinaulam sa amin,” may kasamang ngiti ang pag-alala ni Ka Sam. “Kahit may bagyo, di kami napuputulan ng supply. Aktibo talaga ang masa sa suporta.” Di nga nila kailangang maglaga ng bato.

Gawaing edukasyon para sa petiburges na mula sa lunsod

Dahil nga taga-lungsod at petiburges, natural na sa mga kasama sa CS na ilagay sa gawaing edukasyon at propaganda ang mga kasamang nag-iinteg. Ito ang

“Hindi lang justified ang armed struggle dahil sa kalagayan ng lipunan, pero exciting at cool maging H.”

“Fulfilling sa CS kung saan aktwal na inilulunsad ang armadong pakikibaka. Kitang-kita ang political power natin sa CS.”

kalakhan ng naging task ni Ka Sam sa loob. “Yun lang, challenge sa akin ang lengwahe. Nagbibigay ako ng ED sa tagalog, sumasagot ang mga mag-aaral sa lokal na lenggwahe nila. May tumutulong naman mag-translate. Mukha namang nagkaintindihan kami,” sabi ni Ka Sam. Ito ang pasensya.

Nairaos ni Ka Sam ang task sa pagbibigay ng pag-aaral kahit pa ang dialectical materialism, imperialism ang tinalakay niya sa hanay ng hukbo at sa masa. Nanguna rin siya sa pagtalakay ng mga artikulo mula sa Ang Bayan. Sa pagitan nito, nagsusulat din siya ng mga statements na inilalabas rin sa pahayagan ng rehiyon at ng Ang Bayan.

Masaya rin si Ka Sam kapag lumalahok sa gawaing produksyon—sa pagtanim ng kamoteng kahoy at yung mga lokal na pananim nila. “Nakakatuwa kasi may kasama kaming agriculturist kaya malaking tulong sa pag contour ng lupa. Nakagawa kami ng terraces sa slope ng bundok at nag-introduce siya ng multi-cropping sa hanay ng masa.”

Puno ang schedule ni Ka Sam sa buong araw, masinop na nakaplano, kaya “mas naging responsable ako sa gawain. Dati may pagka-iresponsible pero nabago nito ang style of work ko.”

Armadong pakikibaka, agraryong rebolusyon, kilusang masa

Naging bahagi si Ka Sam sa pagpupulong ng mga hukbo, kinatawan ng Partido, at ng mga kasapi ng rebolusyonaryong organisasyon. Nakapamahagi na ng lupa sa mga lugar na kinikilusan ng yunit nila Ka Sam sa pamamagitan ng rebolusyong agraryo kaya

ang pinag-usapan naman nila sa pulong ay tungkol sa rebolusyonaryong buwis at kung paano rin nila pagtutulongan ang pagbubungkal ng lupang naka-parte sa hukbo. Pinag-uusapan na rin nila ang pagpapasampa sa hukbo.

“Walang masyadong seryosong pagkakamali sa area namin na gaya nang natukoy sa rectification statement. Sa tingin ko, ang mas kailangan ay ang dagdag pang experience sa digma. Baka may kakaibahan rin sa dynamics na mayorya ay galing sa magsasaka,” sagot ni Ka Sam sa pangangamusta sa kilusang pagwawasto sa pinakatang yunit.

Sa loob ng isang taon, hindi nakaranas ng defensive ang yunit nila. “Mahusay na nakikita ang military situation kahit pa laging nakadikit ang kaaway. Mas umunlad ang kakayahang magsuri ng hukbo dahil sa gawaing masa at sa kilusang pagwawasto lalo na sa pagtanggap sa concrete conditions ng kinikulusang lugar,” ayon kay Ka Sam.

Sa kwento ni Ka Sam, konsolidado ang lugar—may sangay ng Partido, may rebolusyonaryong organisasyon sa lugar. Ang hukbo ay may naka-detach na yunit, “actually sila yung main body, sobra sa kalahati para sa mass work at pagbubuo ng iba pang mga sangay. Nakababad sila sa gawaing masa at malapit kung nasaan ang masa. Talagang di iniwan ang masa lalo na kung nakakaranas sila ng harassment mula sa kaaway. Sila na rin ang humaharap sa kaaway. Bahagi ito ng kilwas, yung di iwanan ang masa.” May ilang TO na inilulunsad at sa pagitan nito ay inaayos ang expansion ng yunit.

Sa bawat gawain, may masinsing pag-aaral at mga assessment. Kung may mga maniobrang militar agad na tinatasa, at kinokonsolida ang mga kasama. Agad ding nagpaplano kung paano pa pahuhusayin ang gawaing militar.

Isa pang realization ni Ka Sam ay ang pagiging, “mahinahon ng mga hukbo. Mahusay ang pakikitungo sa mga kasama, sa masa. Saludo ako sa patience nila at sa matinding disiplina dahil nga may hawak na armas.” Impatient daw kasi siya.

Sa dulo, napatunayan ni Ka Sam na tama at totoo ang first impression niya sa hukbo mula sa napanood niyang documentary tungkol kay Ka Roger, “fulfilling sa CS kung saan aktwal na inilulunsad ang armadong pakikibaka. Kitang-kita ang political power natin sa CS.” **LIB**

Unang inilathala noong Hulyo 26, 2025 sa website ng Liberation.

BUHAY SA KANAYUNAN, PANG-GOLDEN AGE RIN

ni Barry Asedillo

Tawagin niyo na lang akong Ka Barry, 53, babae at may anim na anak na mga nasa tamang gulang na. Isa akong organisador. Matapos naming mag-pulong at tinalakay ang imbitasyon para mag “Tour of Duty” sa kanayunan, tumugon ang aming sektor at isa ako sa nabigyan ng pagkakataon para sa isang exposure sa countryside. Oo, sa golden age kong ito, nag volunteer ako as I always love living on the edge. Pero hindi lang yun. Ang mayor na dahilan, gusto kong maranasan paano mamuhay bilang hukbo ng masang api. Gusto ko ring matutunan paano ang pag-oorganisa sa batayang masa—sa mga magsasaka, katutubo.

LAKAD, LAKAD AT LAKAD PA

Sa pagpunta pa lang (may kasama akong isa pa), dumaan na ‘ko sa butas ng karayom hindi lang sa kung anong gamit ang dapat dalhin, ang pagtiyak sa seguridad, kundi higit sa lahat, ang maging handa sa pisikal, mental, at emosyonal na aspeto.

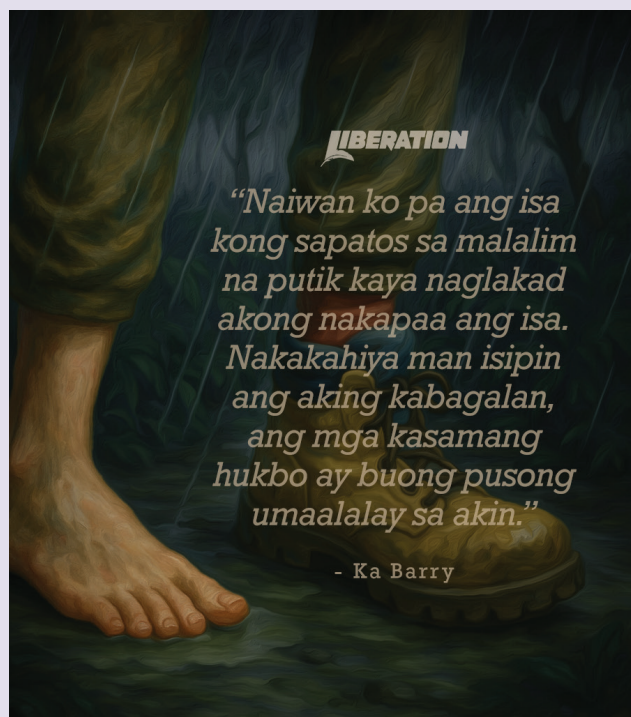
Unang sabak pa lang, tinawid ko na ang lampas beywang na ilog patungo sa isang masukal na gubat na halos walang nakikita kundi anino ng gumagabay sa amin. Sa maulan at madilim na gabi, bumaba kami sa matarik, madulas, at madamong daan (nadulas ako!!!). Walang tigil sa kalalakad—binaybay ang mga daang paahon at pababa, mababatong ilog, nilundag ang mga bakod, tinawid ang mga tulay (nahulog ako!!!). Mabilis pero tahimik ang lakad namin na parang may humahabol. Iminungkahi kong magpahinga muna dahil pinupulikat na ang mga paa ko. Sumilong kami sa ilalim ng puno na sabi nga ng isang kanta, “basang basa sa ulaaaan!”

Pagkatapos ng halos limang oras na paglalakad, narating na rin namin ang kampo. Masaya kaming binati ng mga kasamang gising pa. Tinanggihan ko na ang hapunan dahil sa pagod. Pinalitan ko lang ang basang damit, nag-ayos ng duyan, at naidlip na dahil lantang lanta na ang aking katawang lupa. Pero bigla akong nagising nang nasa lupa na ako. Nakalas pala ang aking duyan! Buti na lang tinulungan ako ng isang kasamang itali uli. Kinabukasan, pagkagising ko ay may kape na sa aking lagayan at badyet sa agahan. Isang maliit na tuyo at konting itlog ang ulam namin.

Napakainit ng pagtanggap ng mga kasama sa amin. Nagpakilanlan kami. Ang babata pa ng iba sa kanila na kadalasan ay galing sa uring petiburges, may nasa panggitna at mayamang magsasaka, at may katutubo. Iba’t ibang uring pinanggalingan na nagkakaisa para sa iisang hangarin. Nagdaos sila ng isang pangkulturang welcome para sa amin. Napakagaling ng kanilang mga tula at awiting handog.

Paglingon ko sa likuran, nakita ko ang PO (Political Officer) na tinatahi ang pantalon kong napunit sa palagiang pagkadulas. Sa isip ko, “ganito pala sila mag-alaga ng bisita, pati punit mong pantalon ay tinatahi. Sobra ko itong ikinalulugod at nagpasalamat na rin. Inuwi ko talaga ang pantalon bilang paalala na minsan may isang kasamang nagtahi ng punit kong pantalon. Kinagabihan, isang kasama naman ang nag-hot compress sa kaliwa kong hita na may mala-ubeng pasa.

Dahil isang mobile unit ang aking napakatan, kailangan naming lumipat ng kampo. Muli kong inihanda ang sarili sa mahabang lakaran, sa madilim na gabi.

PAGMAMAHAL NG MASA

Nakita ko kung paano minahal ng masa ang hukbo. Pagdating namin sa isang bahay, masayang sumalubong si Tatay masa—naghanda ng kape, nagsaing, at may bonus na manok. Syempre, nagpakilala kami sa kanya at hindi nawala ang usapang pampulitika sa loob ng mga kwentuhan. Pagkatapos ng ilang oras, nagpapaalam na kami kay Tatay para lumipat muli sa isa pang bahay. Inabot na kami ng madaling araw sa paglalakad. Paano ba naman, hirap akong bumaba sa isang parte ng matarik at madulas na daan. Naiwan ko pa ang isa kong sapatos sa malalim na putik kaya naglakad akong naka-paa ang isa. Nakakahiya man isipin ang bagal ko, ang mga kasamang hukbo ay buong pusong umaalalay sa akin.

Nakaka-high morale naman ang isang masa na nabisita namin. Pagkakita pa lang sa amin, sinabi niya agad na, “Salamat at may NPA akong nakita, may isusumbong ako sa inyo.” Biktima pala sila ng pang-aagaw ng lupa ng isang mayaman at maimpluwensyang tao sa lugar na iyon. Naidulog na nila ang problema sa awtoridad pero walang aksyon. Nang may nakita silang hukbo, nabuhayan sila ng loob.

Ang mga ganitong reaksiyon ay patunay na tama ang inilalabang rebolusyong agraryo para sa magsasaka at katutubo sa kanayunan.

TARGET?!!

Minsan, nagbigay ng briefing si CO bago kami lumakad. Aniya “ito ang TARGET natin. Pag may kalaban sa saits, atras tayo sa nuebe. Pag sinabing, dapa, dapa, walang tatayo,” At nagpatuloy siya sa iba pang mga sinasabi niya na di ko na maintindihan. Naiwan na ang isip ko sa “TARGET.”

Naisip ko agad, papatayin ba namin ang may-ari ng bahay? Magpaparusa ba kami ngayong gabi? Gusto ko sana siyang tanungin at sabihing huwag muna magparusa habang nandito pa kami. Pero nahiya ako kaya sa isang kasama na lang ako nagtanong. “Ka Jay, papatayin ba natin ang may-ari ng bahay? Magpaparusa ba tayo? Huwag muna, siguradong hahanapin tayo, nakakapagod din ang takbo nang takbo.” Ganun na lamang ang tawa ng kasama dahil ang ibig palang sabihin ng “TARGET” ay ‘yong lugar na balak naming puntahan at hindi target na papatayin.

SA LOOB NG HUKBO

Kapag naka-kampo, may pagkakataong natuturuan kami ng basic military skills gaya ng “tudla” o ang siyam na tipo ng paghawak ng baril o ang tatlong uri ng paggapang hawak ang baril. Napansin ko lang,

sa kabila ng laging pag iingat, pagiging alerto at kakulangan sa ibang rekursu, di nawawala ang araw-araw na pulong at briefing. Lagi ring may “Kolektibong Basa, Kolektibong Talakayan,” “Balitaan,” “Kapehan” at mga Party EDs. Kaya di nakapagtataakang naitaas nila ang kanilang pang-ideolohiyang kamulatan.

Sa loob rin ng yunit, palitan sa pagbabantay ang mga kasama sa buong araw o “pagtataliba,” may nakatoka sa pagluluto, pag-iigib, pagsarbey ng lilipatang kampo, pagtitiyak sa mga masang kakausapin, at tumutulong sa produksyon ng masa. At yun nga, tuwing alas kwatro ng madaling araw ay dapat gising na ang lahat at nakapag-pack up.

Isang araw, nagmadali kaming umalis sa lugar dahil nag-ulat ang masa na may nakita silang kaaway. Dahil umaga ang paglalakad, tumigil kami sa isang lugar at gumawa ng mga “camouflage” na parang sa war movies. Tinabunan namin ng mga dahon ang aming mga backpack at nagpatuloy sa paglalakad at paglundag—sa mga ilog, sa ilang bundok, at muli, sa paglundag ng mga bakod hanggang nakarating uli sa bahay ng masa. Dun na kami nagluto. Kaya, habang naghihintay ng tanghalian, kinuha ko ang aking pressed powder at lipstick. “Kasama, sa gitna ng digmaan, nakapag-lipstick ka pa?” Tawa nang tawa ang isang kasama. “Para naman pag mamatay ako kas, maganda ako tingnan,” pabirong sagot ko.

At dahil gutom na ako, naalala ko ang nadaanan naming hinog na saging. Gusto ko sanang kumuha dahil napakasarap tingnan. Pero ni isa sa kanila ay walang kumuha. Aaah, “tres-otso!” Oo nga pala, di puedeng kumuha ng kahit ano nang ‘di nagpapaalam. Kaya hanggang tulo laway na lang sa saging. Totoo ngang napakapayak na pamumuhay, malayo sa mga kinagisnan ng mga kabataan na ang tanging problema ay pag-upgrade ng mga cellphones at pag-change ng profile.

Subalit sa gitna ng simpleng pamumuhay na yon ay ang mapanlabang diwa na nagbibigay pag-asa para sa lahat ng pinagsamantalahan. Sa gitna ng mga bantang panganib na sinusuong buhay man ay ialay, may sangkatauhan na mapapalaya sa kamay ng mga ganid at pasismo.

PAALAM

Isang araw pagkatapos naming maglipat uli ng kampo, kinausap ako ng ilang kasama. Medyo masakit pa ang aking ulo at inaantok gawa nang di ako nakatulog dahil magdamag akong kinagat ng mga hakot (uri ng langgam).

Gusto na raw nilang tapusin nang maaga ang programa namin gawa ng sumisingaw kami sa kaaway. Lagi nga naman kaming naka-red alert at may mga drones. (Kaya nga pag sinabi ni CO na, “blue alert tayo,” nakakahinga ako ng maluwig. Ito tuloy ang paborito kong salita galing kay CO.) Kailangan na naming lumabas habang maluwig pa ang sitwasyon at may masa pang kayang tumulong sa amin.

Naramdaman ko ang kalungkutan at namalayan ko na lang na may mainit na tubig na umaagos sa aking mata. Luha. Sa maikling panahon ng aming pagsasama naging bahagi na sila ng aking buhay pakikibaka. At di ko alam kung magkikita pa kaming muli. May naramdaman akong kirot sa dibdib. Oo, totoo, nangamba rin ako sa aking kaligtasan. Minsan, sa gitna ng gabi habang nakahiga sa duyan, naitanong ko rin sa sarili kung makakauwi kaya ako ng buhay?

Pero ang isipin na mapahiwalay na ako sa kanila ay napaka-emosyonal. Ganito pala ang nararamdaman. Paano na kaya kung may kasamahan silang nahuli o na-martir? Ilang sandali, nag-aayos na kami ng mga gamit ng kasama ko; yung iba iniwan na namin sa kanila. Kasama ang buong yunit, inihatid na kami sa isang masa na siyang mag-aayos ng paglabas namin. Malungkot na paghihiwalay at pasasalamat sa kanila ang tanging nasambit, at ang pagasa na sana magkita-kita kaming muli. Mas lalo akong nalungkot nang sabihin ng isang kasama ang, “Kas, pagbutihin ninyo sa lungsod ha. Ipanalo natin ang demokratikong rebolusyong bayan.”

HUKBO NG BAYAN

Hindi man namin natapos ang aming exposure dahil sa mga sirkumstansya, baon naman namin ang napakayamang karanasan na magiging gabay at inspirasyon namin sa kalunsuran. Habang nasa daan pauwi, ang dami kong realisasyon sa aking sarili.

Silang mga mandirigma na salat sa rekurso—walang ilaw, sira ang tablet na siyang tanging gamit para sa

mga ED ay nakapaglunsad pa ng pag-aaral, paano na lang tayo sa lungsod na may maayos na laptop, projector, at ilaw?

Silang mga mandirigma na naglalakad lang sa madilim at masukal na bundok, tinutugis ng kaaway araw araw ay nakapag-organisa ng masa, paano na lang sa lungsod na may sarisaring transportasyon na pwede mong sakyan?

Silang mga mandirigma na tuyo at gulay lang ang ulam ay masayang nagpupulong at maayos na gumagampan ng gawain sa araw-araw, paano na kaya sa lungsod na may mga pagkain at maginhawang bahay na matutuluyan?

HINDI LANG ITO ISLOGAN

Tama ang sinabi ni Kasamang Mao, “Ang rebolusyon ay hindi isang piging.” Ito ay isang marahas at may mapaghamong kalikasan na nagsasangkot ng makabuluhang tunggalian at pakikibaka. Ang ating lipunan ay puno ng ‘di pagkakapantay-pantay, katiwalian, at kawalang-katarungan. Nabigo tayo sa ating mga pinuno at ang kasalukuyang sistema ay idinisenyo upang apihin ang marami para sa kapakinabangan ng iilan.

Ang rebolusyon ay buhay (alive) at buhay (life).

Kaya narito ang ating hukbong bayan—isang matibay na pader na hadlang sa pambubusabos ng estado sa mga ordinaryong mamamayan. Gaano man kabigat ang laban sila ay mananatiling tagapagtanggol ng masang api, tagapagtanggol ng pampublikong interes at kinagigiliwan ng mamamayan. Sila ay narito upang ipagtanggol ang ating karapatan na magkaroon ng access sa mga pangunahing pangangailangan, kung saan ang katarungan ay nananaig, at kung saan ang mga tinig ng mga walang boses ay maririnig.

Mahalaga ang pakikiisa sa kanila, ang pagtangan ng armas at magmartsa pasulong bilang isang kolektibong puwersa na naghahangad ng pagbabagong nararapat sa atin. Sila, tayo ang bubuo ng kinabukasan kung saan ang ating mga anak ay maaaring magmana ng malayang lipunang may pagkakapantay-pantay at pagkakataon para sa lahat. Pangako, ipaglalaban at ipapanalo natin ang pambansa demokratikong rebolusyon na may sosyalistang perspektiba. **LIB**

Unang inilathala noong Agosto 14, 2025 sa website ng Liberation.

ni Julia Makabayan (ARMAS - Parts Bagani)

Palaging memorable ang mga pagkilos, lalo na kung UG (underground) o palihim at sa sentro ng syudad gaya ng Divisoria sa Maynila. Palaging may kabog sa dibdib pero masaya rin kapag isinisigaw na ang Isulong ang Armadong Rebolusyon, Mabuhay ang Partido Komunista ng Pilipinas, Mabuhay ang Bagong Hukbong Bayan, Mabuhay ang National Democratic Front—hindi lang bilang islogan kundi para ilapit sa mga taga-lunsod ang nagaganap na armadong rebolusyon sa kanayunan.

Noong Abril, ika-52 anibersaryo ng NDFP, ginanap ang lightning rally sa Divisoria. Mahigit 300 ang dumalo, at gaya nung mga naunang pagkilos (mga Operasyon Pinta, Operasyon Dikit, atbp) may mga lumahok na bago—mga first-timer na syempre, doble ang kabog sa dibdib.

Heto ang mga kwento ng mga first-timers na kasapi ng Artista at Manunulat para sa Sambayanan (Armas) mula sa Parts Bagani Chapter:

ISAGANI

“Affirmation ito ng mga pinaninindigan at mga prinsipyo sa rebolusyon.”

Sumapi si Ka Isagani sa ARMAS-Parts Bagani noong 2024. Pero bago pa man nanumpa alam na niya ang digmaang sibil na nangyayari sa ating bayan. May mga butil-butit na siyang impormasyon kung sinu-sino ang mga magkalabang puwersa sa digmaang ito. Kilala niya rin ang NDFP.

Para kay Ka Isagani, bilang poet na naka-base sa lungsod, nabigyang kulay ng classic na tula ni

Prof. Jose Maria Sison na “The Guerilla Is Like A Poet” ang guerilla warfare sa kanayunan. Dahil dito, hindi naging mahirap sa kanya na iugnay ang kahalagahan ng 12-Point Program ng NDFP at ang pagkamit nito sa paraan ng armadong pakikibaka. Kaya tuwing nagpapatibay ng paninindigan sa armadong pakikibaka sa loob ng collective, ang laging sagot ni Ka Isagani ay “Kurique, mæm!”

Sa ginanap na lightning rally, si Ka Isagani ang dumadagundong na boses sa likod ng recorded na pahayag ng NDFP. Kaiba sa nakasanayan, recorded ang speech sa lightning rally. Noong recording ng speech sa isang studio, kita ang excitement at kaba ni Ka Isagani. Excited siya sa LR, excited na gagawa ng UG prop, at kabado sa seguridad.

Sabi niya sa loob ng studio, “Di ko akalain na malawak ang network nating mga UGMO, kahit paano ay may mga paraan tayo na makagawa ng propaganda in many forms.”

Sakto (pa) lang—hindi (pa) malawak—ang network ng ARMAS-Parts Bagani bilang 2-year old na balangay. Ganunpaman, ang ARMAS ay tuluy-tuloy na nagsisikap mag-AOM (arouse, organize, mobilize), kaya may makakatok na UG network gaya ng studio na napuntahan.

Di man nakadalo sa aktwal na rally, ang experience na mag-record ng pahayag ng NDFP ay affirmation ng mga pinaninindigan at mga prinsipyo sa rebolusyon. “Yung necessity ng armed struggle sa Pambansa Demokratikong Rebolusyon. I think, especially after ng recording, ‘yung armed struggle para sakin ay parang ‘wow, it’s really the ultimate moment’—ultimate moment?!, Hindi ang eleksyon lang! Kaya need talaga to support and wage the Protracted People’s War. Mas nadama ko ang pagka-gets ko sa armed struggle. Reading it out loud reaffirms our beliefs.”

BULAN

“Chanted with conviction, bessie!”

Noong umaga ng April, sinikap bumangon nang maaga ng lahat ng kalahok sa lightning rally. Isa rito si Ka Bulan na guro at manunulat. Maagang nagkape, hindi na nga naligo, wag na wag lang ma-late sa tinakdang kitaan. First time lang ni Ka Bulan na lumahok sa ganitong aktibidad bilang bahagi ng Armas.

“Di na po ako virgin sa LR!!!!” Ito ang sagot niya nung kinumusta tungkol sa first LR niya.

“Nung natanggap ko yung invitation may excitement, like, ‘Ito na TOAHHH!’” Pero habang lumalapit na ang April 29, ‘di na siya mapakali at ‘di na mapirmi dahil sa sobrang kaba kaya naman naging diligent si

MULA SA IBA PANG SEKTOR

“Honestly, naghalo sabik at pangangamba sa nilunsad na pagkilos; pero alam kong malaki ang magiging ambag nito at malawak ang aabuting sa ating mga layuning mas pinopopularisa ang paninindigan ng ating kilusan para sa rebolusyunaryong pagbabago sa ating lipunan. Sa mismong kondukta, nawala rin ang aking kaba nang makasama ko ang isang kapwa miyembro ng LAB na may karanasan na sa mga lihim na pagkilos. Alam kong hindi niya ako pababayaang, at naging mahusay siyang gabay sa akin bilang baguhan sa lihim na pagkilos. Kumbaga, ramdam ko talaga ang kolektibong pagkilos na bahagi ng ating batayang mga prinsipyo sa organisasyon.

Higit pa sa simpleng pagdiwang ng anibersaryo ng NDF, galak akong ako ay naging kaisa sa pagpapamalas na buhay na buhay ang diwa ng rebolusyon at patuloy na nag-aalab ang determinasyon ng masa.”

Ka Rani, kabataang estudyante, LAB

Ka Bulan sa mga follow-up meetings tungkol sa mga detalye ng LR. Sa mga meetings pa lang, on time na siya at nagsusumikap na maging masinop sa mga impormasyon, sa ano dapat at hindi dapat gawin.

May bigat ang propaganda work para sa kasama. Wika niya, “May kaba kasi first time mo gagawin, pero higit sa lahat, may kaba dahil sa halaga ng gawain.”

Nung nagkuwento na tungkol sa araw ng pagkilos, para bang tuliro na si Ka Bulan. “Sa day itself, sa totoo lang, ‘di ko alam bigla ano ang gagawin ko. Anticipation kills you! Tingin ako nang tingin sa orasan! Paulit-ulit ang tumatakbo sa isip ko.”

Titingin ako sa orasan.

“Start na ba?”

Titingin ulit.

“Start na ba???”

“Start na kasi!!!”

Hindi niya rin mapigilan ang pagkamangha habang nakakakita ng mga kakilala niya, na ‘di niya lubos akalain na bahagi rin pala ng selebrasyon ng ika-52 anibersaryo ng NDFP.

“Wary ako sa paligid ko, alert sa mga nangyayari. Nakikita mo ang mga tao all the time, tinititigan sila,

Tapos pag kilala mo, bawal pa batiin, so you gotta hold it in!”

Nang marinig na ang talumpati ng NDFP na binasa ni Ka Isagani, “Chanted with conviction, bessie!” ang reaksiyon ni Ka Bulan. “Totoo yung banner call. For all the times the elections failed us, aasa pa ba doon lang? Armadong rebolusyon talaga ang tunay na solusyon. Ganon pa man, paghusayan at pumulot tayo ng mga bagong aral sa gawaing parlamentaryo.”

TV

“Para akong camera na sinusubukang mahagip ang lahat. Ayoko na may ma-miss na moment.”

“Overstimulated ako for 5 minutes!” ang isa sa mga special anecdotes ni Ka TV. Dapat, hindi niya na ito first time mag-LR, dahil naimbita na siya dati ng isang UGMO, pero hindi siya tumuloy. Sabi nga ni Ka Isagani, “this is the ultimate moment” ni Ka TV kasama ng ARMAS.

“Pagdating ko dun, nakakatawa kasi kilala ko yung mga tao. Nababasa ko rin agad yung mga kasama,

Artwork: ARMAS-TK

MULA SA IBA PANG SEKTOR

“Sa totoo lang, natakot ako. Baguhan ako sa kilusan, at wala akong masyadong karanasan para mahugutan ng tapang para sa lihim na iglap-protesta natin. Pero noong pinutok na yung pagkilos, biglaan lang din talaga nawala ang yung mga takot dahil kasama ko ang mga kakilala ko at sa katunayan, malaking tulong ang kolektibong paghahanda at pagtataas ng diwa namin sa isa’t isa.”

Ka Hagibis, kabataang estudyante, LAB

halimbawa, naghahanapan ang magka-ka-buddy hahaha!”

Nung LR, ang magka-buddy ay sina Ka TV at Ka Bulan. Parehong nakasuot ng itim, naka long sleeves, suot ang mga cap nilang kulay itim rin, at pareho pang nakatakip ang mukha. Sa malayo, ‘di mo maipagkaka-ilang stereotype sila ng mga lumpen na snatchers sa Maynila. Yung tipong makikita sa eksena ng Batang Quiapo na serye sa ABS-CBN.

“Nung aktwal, hati yung atensyon ko sa pasa-bilis ng polyeto, sa reception ng masa sa binabasa nila, at as a flag bearer ng ARMAS. Para akong camera na sinusubukang mahagip ang lahat. Ayoko na may ma-miss na moment.”

Bilang archivist ang pinaka-interesting sa kanya ang pag-take note ng mga kaganapan.

“Pag-uwi, sinubaybayan ko ang online presence. Dati kasi, audience ako. Ngayon na naka-experience na ako ng LR, intrigued ako sa audience. May ilang masa na nagtatanong online na ‘bakit hinahayaan na mag-rally ang NPA sa Manila?’ Gusto ko sumagot sa comment section, kaso nga “incognito” ang mode. Buti na lang sa aktwal, receptive ang masa sa polyeto na hinanda natin.

Nung tinanong kung natakot ba sa unang karanasan, ang mabilis na sagot ni Ka TV ay, “Hindi, kasi pag collective tayo, dun nanggagaling ang lakas natin—na kahit may war freak na pulis doon, alam ko na kakampi natin ang masa at ang mga kasama.” Dagdag niya, “Kung may takot man, mas natatakot ako para sa mga kasama at sa masa, kaysa para sa sarili ko.” **LIB**

Unang inilathala noong Hulyo 13, 2025 sa website ng Liberation.

Revolutionary STEM students take part in the rectification movement

by Ka Nunat (LAB)

Among the most dynamic and passionate members of Liga ng Agham para sa Bayan (LAB) are the youth — science, technology, engineering, and mathematics (STEM) students and advocates who bring fresh energy to the revolution. In the context of the ongoing rectification movement, these young revolutionaries are playing their part in the effort to address internal weaknesses and strengthen the role of the STEM sector in advancing the national-democratic revolution.

Ka Charlie, a STEM student and a member of LAB chapter in Metro Manila, reflected on some of issues in organizing and mobilizing STEM youth. “I think one of the main issues in our development as part of the revolutionary movement has to do with the petty-bourgeois culture we came from. It’s sometimes a struggle for fellow comrades to overcome liberal attitudes within the organization,” shared Ka Charlie. “There’s an active effort to build a more proletarian and revolutionary culture. There’s still a lot to do, but I’m very proud of what our chapter has accomplished so far. We’ve become more accepting of criticism from others and ourselves.”

Identifying these weaknesses has also lead to significant improvements in practice. The youth chapters of LAB have been actively pursuing campaigns to arouse, organize, and mobilize the youth and their efforts have become obvious in the bold expansion of its membership in the cities.

Ka Milya, a recent LAB recruit from 2024 noted how their comrades seemed “more determined and committed than in the past.”

“I can definitely see a difference in the effectiveness of our work. For example, I can tell that we’re able to bring campaigns closer to students, and that the students are readily accepting these campaigns — very different from last year. And even with all these mass campaigns that we conduct, we are still able to launch internal educational sessions to collectively improve our ideological foundation as revolutionaries.”

But the greatest victory of all is the increased support the youth chapters of LAB have provided to the New People’s Army. The young scientists are wholeheartedly finding ways to participate in the armed struggle—from financial and material support, exposures and tour of duty in the countryside to eventually joining the people’s army.

As LAB prepares for its golden anniversary this year, the rectification movement remains a central focus. The youth section of LAB, armed with the determination to continue the people’s war onward to complete victory, are poised to play a pivotal role in shaping the future of the revolution. **LIB**

Edited and republished from LAB’s Agham Bayan April 2025 issue.

Masa, Kasama, at Langgam

ni Mia Andres

(Kwento ito ni Ka Andeng, isang babaeng kabataang aktibista sa lungsod na minsang dumalo sa selebrasyon ng PKP at pumakat sa yunit ng BHB. Naging masaya ang naging kwentuhan ng Liberation staff at ni Ka Andeng at heto ang ilang bahagi ng kwento na isinulat ni Mia Andres.--Ed).

Dapat dalawang linggo lang ako. Nagpaalam ako sa kolektib ko na sasama ako sa gaganaping anibersaryo ng Partido diyan lang sa malapit na yunit ng Bagong Hukbong Bayan. Gusto ko sanang makakita ng mga bagong mukha at makapagpataas ng moral ko. Na-overwhelm na rin kasi ako sa dami at bigat ng trabaho sa urban. Actually, bago ako umalis, ang daming nakabinbing trabaho na sa akin naka-task. Pero pinayagan pa rin ako—dalawang linggo nga lang.

Pero yung dalawang linggo, ayun, naging tatlong buwan. Yung selebrasyon kasi ay naging isang malawakang pag-aaral o educational discussion (ED) festival. Na-inspire ako sa anniversary statement ng Partido sa panawagan nitong Kilusang Pagwawasto. Pwede na sana akong bumalik kinabukasan sa lunsod pero nagpaiwan ako.

Kaya yung damit kong dadalawang pares—isang suot at isang baon—yun lang ang napagpapalit-palit ko at mawawala ko rin naman nung napalaban kami. Nakatsinelas lang din ako. Ni wala akong bota para sa mahabang lakaran. Ang dala kong panlamig, malong lang. Wala din akong long sleeves man lang. Buti na lang at nakapagpasulpot ng bota ang mga kasama.

Heavy bleeder din ako pag may monthly period at tumatagal ng dalawang linggo. Meron namang naka-isyu sa aking napkin pero dahil sa tagal, binibigay na sa akin ang napkin ng mga kasama kong babae hanggang sa maubos ko lahat ito. Buti na lang din at na-accupuncture ako ng aming medic at natulungang maampat ang sakit at tindi ng bleeding ko.

Sa mga limitasyon kong ito, naramdaman ko na inalagaan talaga ako ng mga kasama.

Red alert

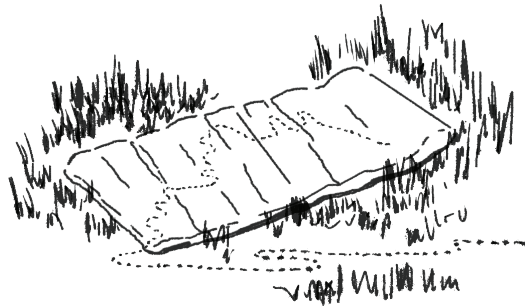
Most of the time, naka-red alert ang yunit na pinakatan ko. Andun yung nakapaglakad ako ng three days straight. O kaya naman ay hindi kami natutulog sa gabi

dahil kulang sa isang kilometro lang ang layo namin mula sa kaaway. In a way, may pagkabagot din yung red alert dahil hindi kami makagampan ng gawain gaya ng EDs. Nakahimpil lang kasi kami. Kapag ganun, nakikinig kami ng balita sa radyo. Eh sanay pa naman ako na maraming ginagawa. Tapos sa pakat ko, kalakhan ng gawa ay lakad.

Kapag mga alas-dos na ng hapon, hihinto na kami sa paglalakad. Ito na ang oras namin para makapag-usap, makapagplano, magpahinga at maligo. Araw-araw akong naliligo. Bisyo na ang pagligo ng araw-araw sa sitwasyon namin. Pero reward ko na sa sarili yung makapag-suot ng bagong labang damit dahil natatanggal nito ang pagod ko. Dahil isang t-shirt lang ang pamalit ko, araw-araw din ang laba ko. Minsan kahit hindi pa tuyo yung damit, kailangan ko nang isuot at sa katawan ko na lang siya matutuyo.

Nakaranas ako ng dalawang labanan sa tatlong buwan ko sa integrasyon. Dalawang magkasunod na araw ang labanan. Kakatapos lang namin noon maglagom ng isang buwang karanasan ko sa integrasyon.

Narinig naming tumahol ang aso pero hindi namin ito pinansin. Ako naman ay nakapaghanda na ng aking pagpapahingahan nang napansin kong napakaraming langgam sa pwesto ko kaya naglipat ako. Kasabay ng alis ko, ay nakarinig na ako ng putok ng baril. Tumama ang bala sa tulugang pinanggalingan ko. May ilang segundo siguro iyon na nag-freeze ako. Buti na lang

naalala ko ang tagubilin ng aming command kung saan ang rallying point (RP) kapag mapapalaban kami. Kaya tumalon at gumapang ako papunta sa RP namin.

Sa sobrang takot at panic ko, dali-dali kong pumunta sa RP at hindi ko na naririnig ang mga kasama. Tinatawag pala ako ng aming CO dahil hindi sila makapagpaputok. Ang alam nila ay andun pa ako sa tulugan ko at nag-aalalang baka tamaan ako. Samantalang ako, atras lang ako ng atras. Gumagapang ako pababa ng bundok. Pakiramdam ko, isang oras akong umaatras. Naiiyak na ako sa hingal. Shocked talaga ako. Nababasa ko lang ito dati, o kaya ay naririnig lang sa kwento. Ganito pala talaga ang digma.

Buti na lang at walang nalagas sa amin at nakita rin ako agad ng mga kasama. Salamat na lang din talaga sa mga langgam sa pwesto ko, kundi malamang tinamaan na ako ng bala. Yun nga lang, black and blue ako, puro pasa at bugbog ang katawan ko. Wala rin akong naisalbang gamit. Saka ko malalaman na isang kumpanya pala ang nakasagupa namin. Samantalang kami ay oversized platoon lang. Mabuti na lang at magaling ang command namin sa pagmaniobra.

Hindi naman ako natakot mamatay, at least hindi nasayang ang buhay ko. Pero siyempre, ayoko pang mamatay, noh. Konti pa lang naiaambag ko at marami pa akong gustong ibigay.

Ang masa, ang masa lamang

Dito ko mapapatunayan ang pagmamahal at suporta ng masa sa mga hukbo. Pati bihisan ko, ultimo panty, sila ang nagbigay. Recovery area ang naiikutan ng aming yunit. Ibig sabihin, dati nang may hukbo at myembro ng Partido sa kanilang komunidad pero ngayon na lang ulit nababalikan.

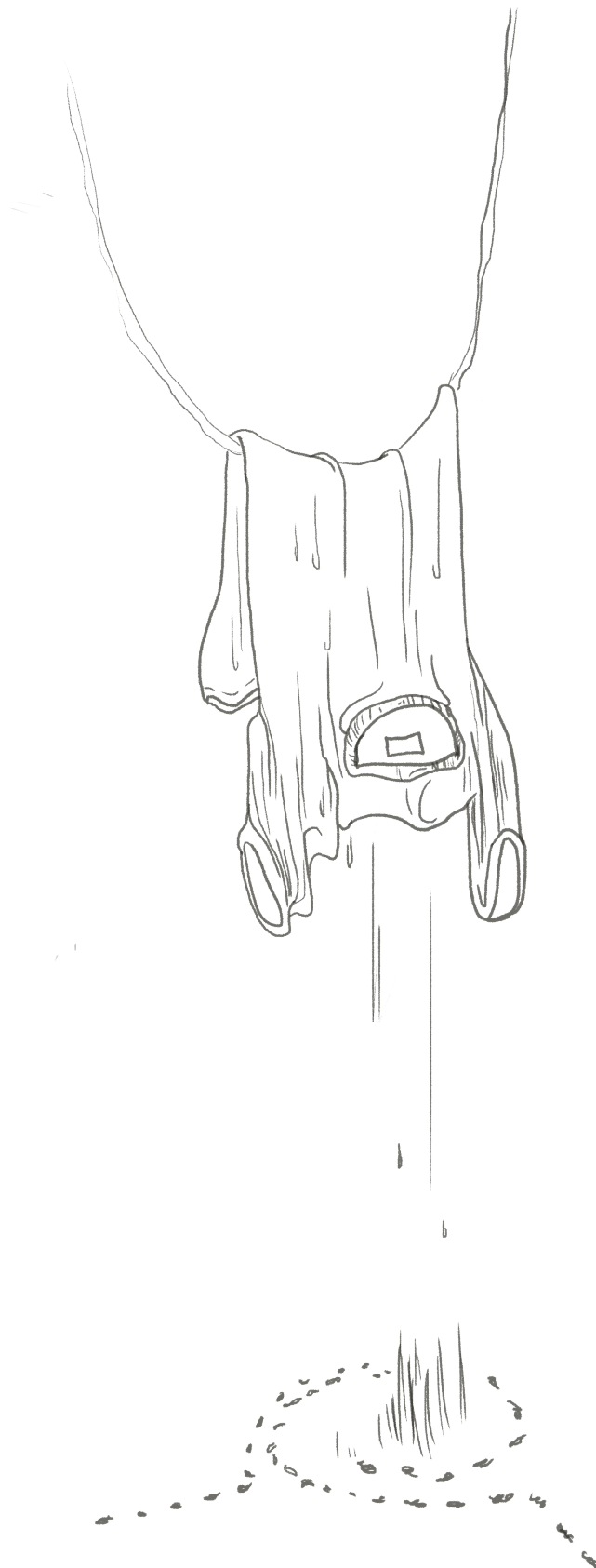
Nasa diwang palaban pa rin sila lalo't may kinakaharap silang mapanirang proyekto sa kanilang lugar—mga proyektong wala naman silang pakinabang. Masisira ang kanilang mga lupa, kabuhayan at mapapalikas sila. At alam nila na makakatuwang nila kaming hukbo para protektahan ang kanilang lupa.

Kaya nga nagdesisyon akong doon na magfull time. Kahit na mahirap sa kanayunan—yung mahabang lakad, walang makain, yung pagod at takot—wala yan sa tindi ng hirap na dinaranas ng mamamayan sa araw-araw dahil sa pagsasamantala. Kung hindi babaguhin ang sistemang ito lalala pa ito sa mga darating na panahon.

Nakita ko na mas kailangan ako doon sa kanayunan dahil andoon ang armadong pakikibaka. Lalo na ngayong may panawagan ng Kilusang Pagwawasto at konti lang ang kabataang hukbo. Tulad niyan, ako lang ang kabataan sa yunit namin. Sana mas marami pang katulad ko ang sumapi.

Handa na ako. Maiintindihan ng nanay ko ang desisyon kong ito—talikuran ang komportableng buhay na binigay niya sa akin para harapin ang buhay na puro hirap at sakripisyo—dahil alam niyang gusto ko lahat ay maging komportable din ang pamumuhay. Maiintindihan din ng kolektib na naiwan at makakaangkop sila sa sitwasyon. Meron at merong magi-step up sa kanila tulad ng pag-step up ko dati **LIB**

Unang inilathala noong Hunyo 15, 2025 sa website ng Liberation.

KWENTONG KILWAS: ISANG TRICYCLE LANG

ni Jose Simon

(Karugtong ito ng kwento ito ni Ka Andeng, isang babaeng kabataang aktibista sa lunsod na minsang dumalo sa selebrasyon ng PKP at pumakat sa yunit ng BHB. Ang naunang kwento ay tumutok sa kanyang personal na danas sa kanyang integrasyon—paano niya hinarap at ang kanyang mga personal insights.

Ang bahaging ito naman ay mas nakatuon sa nakita niyang ginagawang kilusang pagwawasto ng yunit sa saklaw nitong mga komunidad.--Ed).

Di biro ang pinagdaanan ni Ka Andeng sa loob ng tatlong buwang integrasyon. Naka-assign silang balikan ang mga dating kinilusang baryo, mga recovery areas. Na-imagine raw naman niya ang lahat nang maaring maranasan sa kanayunan, maliban na lang sa walang-humpay na paglalakad. “Akala ko, nakakampo kami,” sabi ni Ka Andeng, kasunod ang malutong na halakhak.

Dalawang beses siyang nakaranas ng depensibang labanan, nagpagulong-gulong pababa ng bundok, nagkapasa ang buong katawan. Dumanas din kami ng gutom, nagdildil ng kamote at talbos ng kamote na “hate na hate ko dati, pero lab ko na ngayon.”

Pero ano man ang mga karanasang ito, hindi siya n-dismoral. Kailangan niyang makasabay sa mga masinsing pag-aaral sa loob ng hukbo at sa hanay ng masa na bahagi ng kilusang pagwawasto.

Gawaing iiwanan, gawaing babalikan

Bumalik si Ka Andeng sa lunsod para tiyaking maayos ang iiwanang gawain. “Kung nagdalawang isip ang grupo ko na payagan ako dumalo nung anib, ngayon, alam na nilang kayang saluhin ang gawain ko. Mas mabuti nga iyon dahil may napasulpot na mga kapalit ko.”

Para kay Ka Andeng, bahagi ng kilusang pagwawasto ang aktibong pagpapasulpot at pagsasanay ng mga second-liners sa mga gawain sa lunsod imbes na iniaasa sa mga nakasanayang tao. Matagal na rin daw kasing sakit ang kakulangang mag-develop ng second liner.

Pakiramdam ni Ka Andeng na di madaling tatanggapin ng yunit niya sa lunsod ang pagpapaalam. Totoo namang lunod sa gawain sa lunsod, “pero paano naman ang deployment sa CS?” banggit ni Ka Andeng. Dugtong pa niya, “Nahihiya actually ako na bumalik sa lunsod, paano ang masang umaasa doon, yung mga naiwan kong gawain?”

Malaki ang pangangailangan sa kanayunan, sabi ni Ka Andeng. “Cliche man pero totoong naranasan ko at nakita ko na malaki ang ambag ng mga peti-burgesyang lunsod—lalo ng mga kabataan—sa CS bilang tugon na rin sa kilusang pagwawasto. Sa gawaing masa, ang tulad kong kabataan, ang krudo ng rebolusyon ang humaharap.”

Mag-aral, mag-organisa, lumaban

Naging pangunahing gawain ni Ka Andeng ang pagtuturo sa loob ng hukbo at sa hanay ng masa. “Buong-buong naming niyakap sa lahat ng pagkakataon ang pag-aaral, pagtasa at lagom at pagpapalalim ng SICA,” sabi niya. Inaangkipan raw nila ang mga kahirapan, lalo na sa mga baryo, para mairaos ang mga pag-aaral gaya ng Batayang Kurso ng Partido (BKP). “May naiba sa appreciation ko sa pag-aaral. Sa CS, sabik ang mga kasama at ang masa sa pag-aaral,” dugtong pa ni Ka Andeng.

“Kapag di kami maka-ikot dahil malapit ang kaaway, nag-aaral kami sa himpilan. O kaya naman pinag-uusapan namin ang mga isyung naririnig sa radyo. Kung nasa baryo naman kami kasama ang masa, nagbibigay kami ng national situationer at sitwasyon ng rebolusyonaryong kilusan,” kwento niya. Bilib na bilib raw ang masa sa kanila tuwing binabahagi ang kilusang pagwawasto, “kayo lang, bukod tangi, ang umaamin sa mga kahinaan ninyo at nagwawasto,” ang karaniwang komentaryo ng masa.

Recovery work

Isa sa mga kahinaang natukoy ay ang gerilya-ismo ng pulang mandirigma at ng lokal na yunit ng Partido. Ibig sabihin, nabitiwan ang gawaing masa, nagkuta sa gubat

at naging konserbatibo sa gawaing militar sa gitna ng matitinding atake ng kaaway. Naging kahinaan din ang emperisismo sa anyo ng di malalim na mga panlipunang pagsisiyasat sa kalagayan ng lugar at ang hanayan ng mga pwersa sa mga isyung kinakaharap ng mamamayan.

Hindi raw maiwasang hirap ang masa na magpatuloy ng hukbo sa mga bahay nila dahil sa harassment ng militar. Regular na dumadayo ang militar sa mga komunidad at marami rin sa mga pwersa at supporters ang pwersahang pinasuko. “Pati nga ang mga nagtatanim ng kamote ay pinaghihinalaan ng militar kasi raw ay ipinapakain sa NPA.”

Kahit ganito, mabilis na ang muling pagtatayo ng mga grupong pang-organisa lalo na sa mga kabataan. “Dahil kahit red alert kami, tinitiyak pa ring may gawaing masa,” sabi ni Ka Andeng. Isa ito sa mga pagtutuwid sa naging kamalian dati, lalo na’t dahil sa sobrang hirap ng kabuhayan ng masa ay “nasa fight mode sila,” dugtong niya.

Kahit sa gawaing militar, nariyan ang masa, tinataguyod ang hukbo “lalo na sa panahong hirap na hirap kami,” sabi ni Ka Andeng. Mahusay raw ang masa sa terrain, kayangkaya nilang iligaw ang kaaway. “Sila rin ang nagsasabi sa amin kung dapat na kaming umalis sa pwestuhan dahil malapit lang ang kaaway.” Ang mga grupong pang-organisa rin mismo ang tumutulong sa hukbo sa paniktik.

Ang tulong ng masa ay sinasabayan rin mga pagsasanay sa gawaing militar ng hukbo bilang pagtutuwid sa mga kahinaan, “at kapag may pagkakataon, bumibigwas sa kaaway.” Mahusay raw ang mga taktikang gerilya at ang maniobra ng hukbo na kapag isinanib sa kaalaman at suporta ng masa ay nagpapalakas sa hukbo para isulong ang armadong pakikibaka.

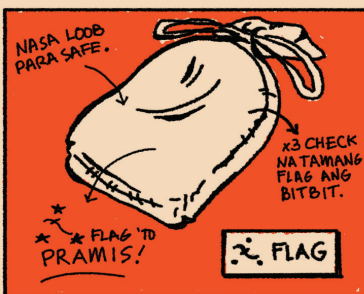
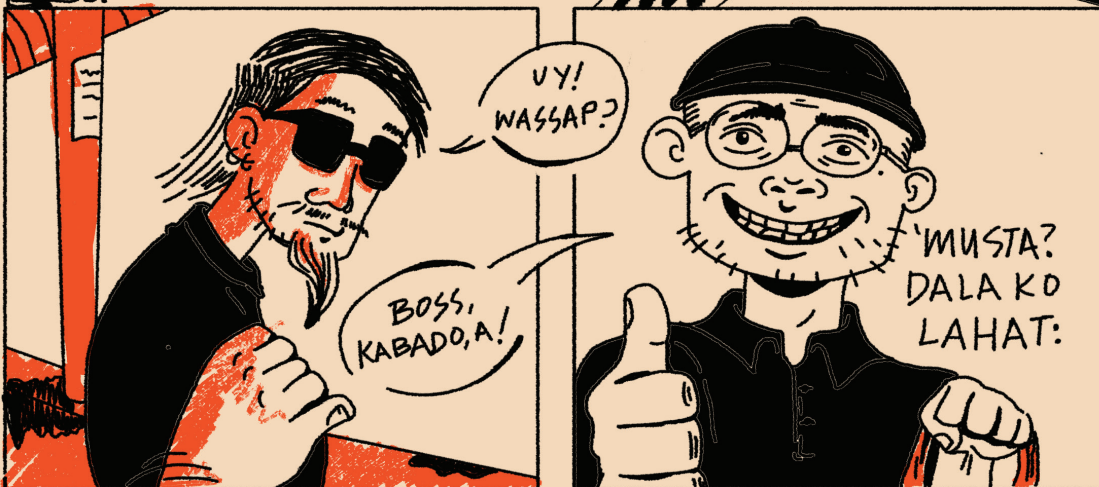
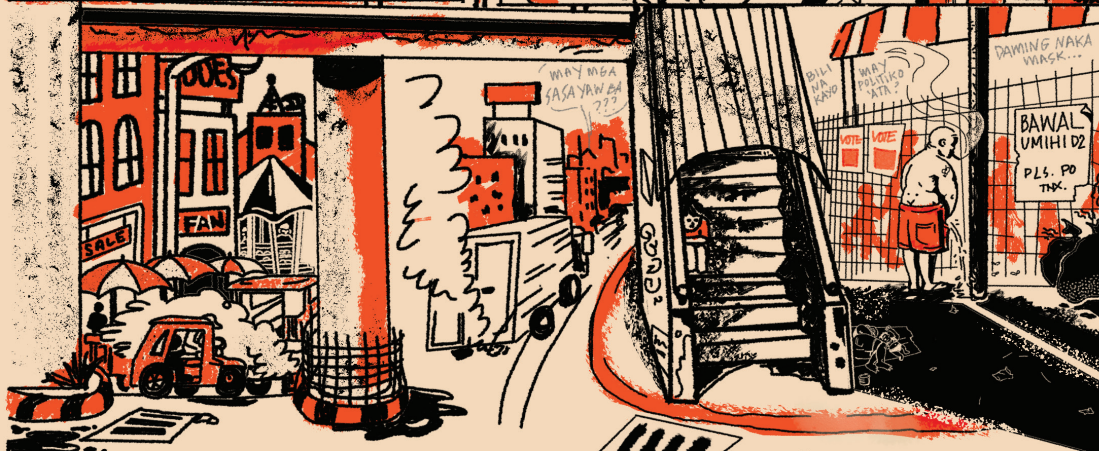
Sabi nga ni Ka Andeng, “tinatawanan nga namin ang propaganda ng kaaway na isang tricycle na lang daw kami, sampal nga sa kaaway yung nakabira pa kami kahit nasa dependsiba kami.”

“Sa pagbalik namin sa mga dating consolidated areas, ramdam pa rin ang init ng pagtanggap at suporta ng masa,” sabi ni Ka Andeng. May mga kasapi na ng Partido at malalim na ang relasyon ng kilusan sa komunidad. “Komportable sila sa presence namin, kahit ang mga bata,” dagdag niya. Todo ang suporta ng masa sa kanila, mula sa pagkain gaya ng gabi, papaya, kamote, kung minsan kahit vetsin. “Pati nga damit at panty ko sa kanila nanggaling,” noong naiwan niya ang backpack niya nang ma-dependsiba sila. “Para sa masa, wala raw sila kung wala ang hukbo.” **LIB**

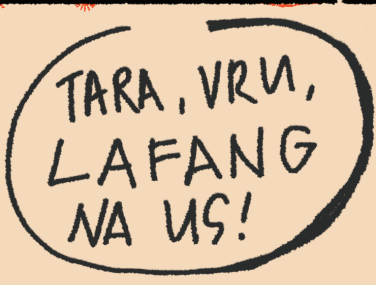
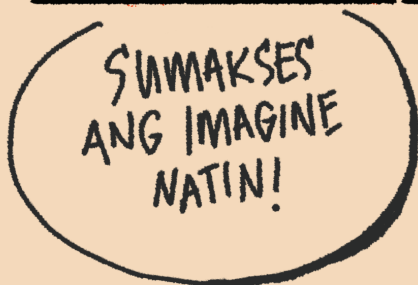
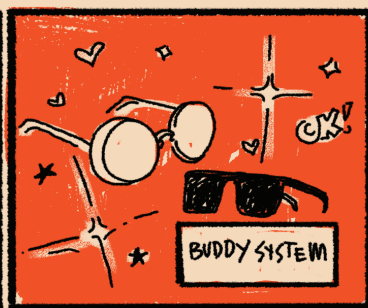
Unang inilathala noong Hunyo 18, 2025 sa website ng Liberation.

Kwentong First Time sa Lightning Rally

PAGPAG NAAA.

Ka Zimani
ARMAS
ARTISTA AT MADUKULAT PARA SA SAMBAYAGAN
PARTS BAGANI

Artwork: ARMAS-TK

